

ΤΑ ΚΕΡΜΑΤΑ
Της Σοφίας Δρίτσα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΑΤΕΡΑΣ
- B) ΜΗΤΕΡΑ
- Γ) ΕΡΙΚ
- Δ) ΜΙΚΑ

Ήταν απόγευμα. Ξύπνησα από έναν ξαφνικό ήχο γυαλιού που σπάει. Ήξερα απευθείας τι σήμαινε αυτό. Πετάχτηκα απ' το κρεβάτι μου πανικόβλητος και ξυπόλητος και έτρεξα προς την κουζίνα. Αντικρίζω αυτό ακριβώς που φοβόμουν. Πάγωσα. Ο πατέρας μου κρατούσε ένα σπασμένο μπουκάλι μπύρας, φανερά μεθυσμένος και εξοργισμένος είχε ορμήσει μανιασμένα στη μητέρα μου, σαν λυσσασμένο σκυλί. Την κρατούσε σφιχτά απ' τα μπράτσα. Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω τον φόβο στα μάτια της μητέρας μου. Αυτή πνιγμένη στα δάκρυα και με αίμα να έχει βρέξει τα μαλλιά της και να τρέχει από τον κρόταφο μέχρι το πηγούνι της έσκουζε:

ΜΗΤΕΡΑ:

Σε παρακαλώ, ηρέμησε! Θα μας ακούσουν τα παιδιά, σε παρακαλώ! Μα γιατί το κάνεις αυτό αγάπη μου; Σου ορκίζομαι δεν μάζεψα άλλα χρήματα!

ΠΑΤΕΡΑΣ:

Ποιον νομίζεις ότι κοροϊδεύεις; Σκύλα! Δώσ' τα μου προτού σου ανοίξω το κεφάλι! (είπε ο πατέρας, η φωνή του τόσο αλλοιωμένη απ' τον θυμό που δύσκολα τον αναγνώριζες.)

Μου είχε κοπεί η ανάσα. Το κεφάλι μου γύριζε και ένιωθα τον τρόμο και τον πανικό να με κυριεύουν.

Έκανε μία παύση, άφησε τα μπράτσα της και τρέκλισε μέχρι τον πάγκο της κουζίνας. Τέντωσε το χέρι του για να βρει κάτι που μπορεί να χρησιμοποιήσει εναντίον της. Χωρίς να το σκεφτώ ούρλιαξα με τρεμάμενη φωνή:

ΕΡΙΚ:

Μπαμπά σταμάτα τώρα! Σε παρακαλώ μην χτυπήσεις τη μαμά!

Ήμουν έτοιμος να καταρρεύσω. Αυτός γύρισε αργά χωρίς να αφήνει το οργισμένο βλέμμα του από πάνω μου. Τρομοκρατήθηκα. Η μητέρα μου με κοίταξε γεμάτη πανικό. Αυτός έκανε να έρθει προς το μέρος μου και δεν άντεξα να παριστάνω τον

γενναίο. Έπρεπε να τρέξω. Ο μπαμπάς θα χτυπούσε και εμένα τώρα. Έτρεξα προς το δωμάτιο της μικρής μου αδελφής. Μπήκα μέσα και κλείδωσα την πόρτα με τρεμάμενα χέρια. Μπορούσα να ακούσω τα βήματα του πατέρα μου να πλησιάζουν. Κοίταξα απεγνωσμένα τριγύρω μου. Δεν έβρισκα την αδελφή μου πουθενά. Τρομοκρατήθηκα. Ο πατέρας μου είχε ήδη αρχίσει να βροντάει και να κλωτσάει την πόρτα του δωματίου με μανία. Έπρεπε να βρω την αδελφή μου. Έπρεπε να την προστατεύσω. Έπρεπε να την πάρω μακριά. Κοίταξα γρήγορα μέσα στην σπασμένη ντουλάπα και κάτω απ' το κρεβάτι. Την βρήκα εκεί, κουλουριασμένη. Έσφιγγε με τις μικρές παλάμες των χεριών της τα αφτιά της και έκλαιγε σιγανά. Την άρπαξα γρήγορα και την ανέβασα στην πλάτη μου την ώρα που τελικά ο πατέρας μου έσπασε την πόρτα και όρμισε μέσα. Η μόνη μου επιλογή ήταν να πηδήσω απ' το παράθυρο που οδηγούσε στον κήπο. Εκεί πήγαινε η μαμά μου για να καπνίσει τσιγάρα και να ζωγραφίσει με τα πινέλα της και τις λαδομπογιές της στο υπό κατάρρευση καβαλέτο της. Κάποιες φορές μιλούσε στον εαυτό της. Άλλες φορές βημάτιζε κατά μήκος της αυλής με το πινέλο στο χέρι, φώναζε μανιασμένα σε κάποιον φανταστικό άντρα. Άλλες φορές έκλαιγε, άλλες φορές χτυπούσε το κεφάλι της με τα χέρια της. Οι γείτονες μας την απέφευγαν ή άλλαζαν δρόμο, ψιθύριζαν πράγματα για αυτή. Αυτή γύριζε αναστατωμένη σπίτι, έπιανε το τσιγάρο στο ένα και το πινέλο στο άλλο χέρι και ζωγράφιζε μανιωδώς τον καμβά. Με τόση ένταση και δύναμη μέχρι να σκιστεί. Πήδησα προτού μας προλάβει, βγήκα απ' την αυλόπορτα και έτρεξα. Έτρεξα όσο πιο μακριά μπορούσα. Όσο μου επέτρεπαν οι δυνάμεις μου...

Δεν θυμάμαι περισσότερα από εκείνο το απόγευμα. Ξύπνησα πίσω από ένα κάδο σκουπιδιών, πάνω σε βρώμικα κουρέλια και σκουπίδια, ένιωθα σε όλο μου το σώμα έναν οξύ πόνο. Τότε θυμήθηκα τι είχε συμβεί. Είχα τρέξει μέχρι την πόλη και βρήκα αυτό το κρυφό, βρώμικο στενό. Δεν είχα άλλες αντοχές οπότε αποκοιμήθηκα εδώ... Και η αδελφή μου! Η αδελφή μου ήταν μαζί μου! Που είναι; Δεν μπορώ να την εντοπίσω πουθενά! Πανικοβλήθηκα. Πετάχτηκα όρθιος και βγήκα σχεδόν τρέχοντας απ' το στενό. Ήταν τότε που την είδα. Καθισμένη οκλαδόν δίπλα απ' τα φανάρια. Έδειχνε τις ανοιχτές της παλάμες σε όποιον περαστικό περνούσε δίπλα της. Μια τρομερή λύπη με καταβάλλει.

ΕΡΙΚ:

Μίκα! Ανησύχησα τόσο πολύ θεέ μου...! (της φωνάζω καθώς τρέχω προς το μέρος της λαχανιασμένος)

ΜΙΚΑ:

Έρικ! Μην ανησυχείς είμαι καλά. (Μου είπε καθώς σηκώθηκε στηριζόμενη στα γόνατα της.)

ΕΡΙΚ:

Γιατί έφυγες χωρίς να με ξυπνήσεις;! Θα μπορούσε κάτι κακό να σου έχει συμβεί! (είπα αγκαλιάζοντας την)

ΜΙΚΑ:

Θα είμαι μια χαρά. Εάν μαζέψουμε αρκετά χρήματα ο μπαμπάς θα σταματήσει να χτυπάει τη μαμά! (μου είπε με ένα παρηγορητικό αλλά φανερά θλιμμένο χαμόγελο)
-Θα είμαι μια χαρά, αλήθεια!

Προσπαθούσα να συγκρατήσω τα δάκρυα μου. Δεν της άξιζε αυτό. Σε κανένα παιδί της ηλικίας της δεν αξίζει αυτό. Να του κλέβουν την παιδική του ηλικία οι ίδιοι άνθρωποι που το έφεραν στον κόσμο. Είναι μόλις πέντε χρόνια μικρότερη από μένα αλλά φαίνεται σαν χθες που ήταν ένα μικρό μωρό και έπρεπε να την ηρεμήσω όταν έκλαιγε και διαμαρτυρόταν για να μην νευριάσουμε τον μπαμπά. Η μαμά συνήθως της φώναζε και έβγαινε στην αυλή όταν η Μίκα έκλαιγε ασταμάτητα. Μια φορά είχε προσπαθήσει να την πνίξει με ένα μαξιλάρι αλλά όρμισα πάνω της και την σταμάτησα με αποτέλεσμα να αποκτήσω ένα σπασμένο χέρι. Έπρεπε εγώ να την φροντίσω. Μόνο εμένα είχε άλλωστε.

Σκέφτηκα ότι ίσως τελικά εάν δουλέψουμε σκληρά για να μαζέψουμε χρήματα για τον μπαμπά, ίσως να σταματούσε. Ίσως να σταματούσε να χτυπάει τη μαμά και εμάς. Έστω και για λίγο.

Δάκρυα είχαν σχηματιστεί στα μάτια μου. Ρούφηξα τη μύτη μου και σκούπισα τα δάκρυα μου πάνω στο σκισμένο παντελόνι μου.

ΕΡΙΚ:

Ας είναι λοιπόν! Εσύ παίρνεις αυτόν τον δρόμο και εγώ τον δρόμο κοντά στο εμπορικό. Θα συναντηθούμε όταν το ρολόι χτυπήσει 5 στην πλατεία. Να προσέχεις. (Αγκαλιαζόμαστε σφιχτά. Οι δρόμοι μας χωρίζουν. Θέλω να την προστατεύσω, γι' αυτό και προχωρώ γρήγορα και αποφασισμένα.)

Οι ώρες περνούν. Νιώθω την κούραση να με καταβάλλει. Δεν μάζεψα πολλά χρήματα αλλά είναι τουλάχιστον παραπάνω από την προηγούμενη. Ίσως απόψε να καταφέρουμε να γυρίσουμε σπίτι. Ίσως η μαμά τελικά να είναι καλά.

Το ρολόι της πόλης δείχνει πέντε. Κατευθύνομαι γρήγορα προς την πλατεία. Νιώθω λίγη ελπίδα, ένα μικρό χαμόγελο σχηματίζεται στα χείλη μου, ευχαριστημένος με το ποσό που συγκέντρωσα. Στριβώ στη γωνία και βγαίνω στο πεζόδρομο κοντά στην πλατεία όπου δώσαμε ραντεβού. Στον απέναντι δρόμο από εκεί που στέκομαι εγώ βλέπω την αδελφή μου. Έχει σηκώσει το χέρι της με το οποίο κρατάει ένα ξεφτισμένο πουγκί με τα χρήματα που μάζεψε και με χαιρετάει με ένα πλατύ χαμόγελο. Το πρόσωπό της φωτισμένο. Την χαιρετώ κι εγώ.

Τρέχει για να περάσει τον δρόμο και να με συναντήσει. Τότε ήταν που συνέβη. Ένα μεγάλο φορτηγό την φτάνει πριν αυτή φτάσει εμένα. Το χαμογελαστό πρόσωπο της είναι στραμμένο προς εμένα. Δεν πρόλαβε να δει καν το φορτηγό. Αυτό την παρασύρει και την πετάει μακριά. Καταρρέω. Πέφτω στα γόνατα μου. Κοιτάω το κενό. Η Μίκα είναι μερικά μέτρα μακριά. Μια μεγάλη λιμνούλα αίματος αρχίζει να σχηματίζεται γύρω της. Η Μίκα δεν κινείται. Ουρλιάζω. Τα αμάξια είχαν σταματήσει και οι οδηγοί κατέβηκαν απ' τα οχήματά τους. Σηκώνομαι και τρέχω προς το μέρος της.

Ακούω κάποιον να φωνάζει: *Δεν αναπνέει! Το κορίτσι δεν αναπνέει!*

Βουλιάζω. Η μικρή μου αδελφή. Η μόνη μου οικογένεια είχε πια χαθεί. Νιώθω άδειος.

Δάκρυα είχαν βρέξει όλο μου το πρόσωπο, τα μάτια μου πρησμένα και κατακόκκινα. Η προσοχή μου στρέφεται στα αιματοβαμμένα κέρματα που είχαν ξεχυθεί απ' το πουγκί της Μίκα.

ΤΕΛΟΣ